

στις 19 Μαΐου 1993, το Oberlandesgericht Frankfurt am Main — 19 Zivilsenat — ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς Norbert Lieber κατά Willi S. Göbel και Siegrid Göbel, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Περιλαμβάνονται στις υποθέσεις που διέπονται από το άρθρο 16 σημείο 1, της συνθήκης για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, επίσης, τα ζητήματα του διακανονισμού όσον αφορά τα προκύψαντα από μία οικία ωφελήματα, μετά από άκυρη μεταβίβαση της κυριότητας;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Gerechtshof te's-Gravenhage με απόφαση της 19ης Μαΐου 1993 στην υπόθεση E. Debouche κατά Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Rijswijk

(Υπόθεση C-302/93)

(93/C 178/09)

Με απόφαση της 19ης Μαΐου 1993, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

την 1η Ιουνίου 1993, το Gerechtshof te's-Gravenhage ζητεί από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ E. Debouche, κατοίκου Dour (Βέλγιο), και Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen, Rijswijk, που εκκρεμεί ενώπιόν του, την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Πώς πρέπει να ερμηνευθούν οι — αναφερόμενες ιδίως ανωτέρω — διατάξεις της έκτης και της όγδοης οδηγίας⁽¹⁾, σε συνδυασμό μεταξύ τους, προκειμένου να κριθεί η εκτιθέμενη ανωτέρω αίτηση επιστροφής φόρου κύκλου εργασιών⁽²⁾.

(¹) Άρθρο 3 στοιχείο 6) και άρθρο 5 παράγραφος 1 της όγδοης οδηγίας 79/1072/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 6ης Δεκεμβρίου 1979 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Τρόπος επιστροφής του φόρου προστιθέμενης αξίας στους υποκειμένους στο φόρο οι οποίοι δεν είναι εγκατεστημένοι στο εσωτερικό της χώρας (ΕΕ αριθ. L 331 της 27. 12. 1979, σ. 11), σε συνδυασμό με το άρθρο 17 παράγραφος 2 και παράγραφος 3 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ αριθ. L 145 της 13. 6. 1977, σ. 1).

(²) Αίτηση την οποία υπέβαλε ένας εγκατεστημένος στο Βέλγιο δικηγόρος, του οποίου οι δραστηριότητες στο Βέλγιο απαλλάσσονται από το φόρο κύκλου εργασιών, και με την οποία ζητείται η επιστροφή του ολλανδικού φόρου κύκλου εργασιών που καταβλήθηκε για ένα αυτοκίνητο που μισθώθηκε στις Κάτω Χώρες και το οποίο ο ενδιαφερόμενος χρησιμοποιούσε αποκλειστικά στο Βέλγιο για τις επαγγελματικές του δραστηριότητες ως δικηγόρου.

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 8ης Ιουνίου 1993

στην υπόθεση T-50/92: Gilberto Fiorani κατά Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο⁽¹⁾

(Υπάλληλος — Μετάθεση/Τοποθέτηση σε νέα υπηρεσία — Μέτρο οργανώσεως της υπηρεσίας — Συγκυβερνητική πειθαρχική ποινή — Βλαπτική πράξη)

(93/C 178/10)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση T-50/92, Gilberto Fiorani, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Munsbach (Λουξεμ-

βούργο), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson, 1, rue Glesener, κατά Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (εκπρόσωποι: Jorge Campinos και Γιάννης Παντάλης), που έχει ως αντικείμενο, αφενός μεν, την ακύρωση του σημειώματος της 15ης Οκτωβρίου 1991, βάσει του οποίου ο προσφεύγων «μετατάχθηκε» από την υπηρεσία διαλογής αλληλογραφίας σ' εκείνη των κλητήρων, και, καθόσον απαιτείται, της από 24 Μαρτίου 1992 αποφάσεως περί απορρίψεως της ενστάσεώς του, αφετέρου δε, την καταβολή αποζημιώσεως προς ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ο προσφεύγων διατείνεται ότι υπέστη, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, πρόεδρο τμήματος, H. Kirschner και A. Saggio, δικαστές· γραμματέας: H. Jung, εξέδωσε στις 8 Ιουνίου 1993 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
2. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

(¹) ΕΕ αριθ. C 189 της 28. 7. 1992.